

(naam en voornaam van de beide ouders)
(adres)

(email)
(gsm)

(plaats),(datum)

t.a.v. : dHr., Mevr., **(naam Schoolhoofd)**, **(naam CLB-verantwoordelijke)**, **(naam CLB- arts)**
Schooldirectie, Campus, College, Hogeschool, Universiteit,
CLB,
Agentschap Zorg en Gezondheid,

adres:

INGEBREKESTELLING - AANGETEKEND

Geachte Heer, Geachte Mevr.,

Betreft : onwettigheid van de sanitaire corona- maatregelen op school, van de corona- tests en de covid- vaccinaties + Kennisgevingsformulier : **GEEN- toestemming** voor het uitvoeren van vaccinatie, testprocedures, medische experimenten en/of (niet-) medische handelingen - **Addendum aan het schoolreglement** - Wijziging van de individuele gezondheidsfiche van de leerling in het medisch dossier

Ik verwijs vooreerst naar een eerder schrijven van mij op .../.../... , .../.../... en op .../.../.... waarin ik u met aandrang vroeg om met **onmiddellijke ingang** de medische experimenten zoals deze ten uitvoer gebracht worden in de **onwettige** en **schadelijke** sanitaire corona-maatregelen en waaraan u uw medewerking verleent, op mijn zoon/dochter (**naam leerling**) op te heffen (met name o.a. mondkapverplichting) en tevens om een schriftelijke verklaring van uwentwege om de fysieke integriteit en onaantastbaarheid van het lichaam, zoals bepaald en gewaarborgd door **Art. 22bis** in onze **Grondwet** en **Art. 8** van het **E.V.R.M.** te respecteren. Ik mocht hierop helaas nog steeds geen positief antwoord ontvangen ondanks mijn laatste aanmaning aan u.

Ik wil u er nogmaals op wijzen dat ons kind **onder geen beding** verplicht kan worden een mondkapje aan te doen noch verplicht kan worden een schending van zijn/haar fysieke, psychische en morele integriteit te ondergaan. **Het recht op ademen is universeel en kan niet verboden worden.**

Art.563 bis uit het Strafwetboek verbiedt trouwens het bedekken van het gezicht.

De in ons land uitgevaardigde corona- maatregelen werden sinds maart vorig jaar steeds genomen door één minister, en dit bij ministerieel besluit (Ministerieel Besluit van 13 Maart 2020 houdende de afkondiging van de federale fase betreffende de coördinatie en het beheer van de crisis coronavirus C.O.V.I.D. -19, BS 13 maart 2020, en dan telken male verlengd met zeven weken. Het voornoemde M.B. heeft als grondslag voor zijn bepalingen **het artikel 4 van de Wet van 31 december 1963 betreffende de civiele bescherming, de artikelen 11 en 42 van de Wet van 5 augustus 1992 op het politieambt en de artikelen 181, 182 en 187 van de wet betreffende de civiele veiligheid**. De verlenging van het MB werd door de regering steeds als een loutere ‘administratieve formaliteit’ gepercipieerd.

De wet op de civiele veiligheid van 1963 bepaalt dat de Koning de regels voor de civiele veiligheid vaststelt. De minister van Binnenlandse zaken coördineert de acties en '*lokt*' de nodige maatregelen uit. Maatregelen "*uitlokken*" is niet hetzelfde als maatregelen "*uitvaardigen*" (wat uiteindelijk wel is gebeurd).

Een ministerieel besluit, dat normaal '*aangelegenheden van bijkomstig belang*' regelt, wordt door de minister zonder medewerking van de regering genomen en is zijn of haar individuele verantwoordelijkheid. **Maar de voltallige regering wordt geacht achter een koninklijk besluit te staan.**

De ministeriële besluiten met maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken zijn onwettig. **Ministeriële Besluiten zijn geen wetten** ! Ook onder de pandemiewet blijft deze regelgeving deels van kracht.

Een inperking van die vrijheden kan alleen bij **wet**, stellen zowel **de grondwet** als de relevante **internationale verdragen** zoals het **Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM)**. **Er is dus altijd een wet nodig om restricties op te leggen, en dit is het prerogatief van het parlement.**

Het is echter in het geheel **onmogelijk** een rechtsgrond te voorzien voor wettelijke bepalingen, op welke manier ook, die ingaan tegen de grondwet !

In het ministerieel besluit van 18 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (Belgisch Staatsblad van zondag 18 oktober 2020) wordt in het overwegende gedeelte, in de "gelet op"'s, als rechtsgrond voor het ministerieel besluit verwezen naar de wet van 31 december 1963 betreffende de civiele bescherming, artikel 4, de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt, artikelen 11 en 42 (die alleen op de handhaving van de maatregelen betrekking hebben) en de wet van 15 mei 2007 betreffende de civiele veiligheid, artikelen 181, 182 en 187.

Artikel 4 van de wet van 31 december 1963 betreffende de civiele bescherming bepaalt:

"De Minister tot wiens bevoegdheid Binnenlandse Zaken behoren, organiseert de middelen en lokt de maatregelen uit welke voor geheel 's lands grondgebied nodig zijn voor de civiele bescherming. Hij coördineert de voorbereiding en de toepassing van die maatregelen zowel bij de verschillende ministeriële departementen als bij de openbare lichamen. Die coördinatie heeft ook betrekking op alle maatregelen in verband met het aanwenden van de middelen van de Natie, die reeds in vreedstijd moeten worden genomen met het oog op de civiele bescherming in oorlogstijd. De Minister oefent zijn bevoegdheid uit ten aanzien van de vraagstukken met betrekking tot de civiele bescherming die in internationale organisaties worden behandeld, en naar aanleiding van de op dat gebied dienstige internationale uitwisselingen."

Artikel 2 van dezelfde wet van 31 december 1963 betreffende de civiele bescherming bepaalt echter:

“De Koning stelt de inzake civiele bescherming te nemen maatregelen vast. Hij kan namelijk een programma van maatregelen tot civiele bescherming opmaken dat moet worden toegepast door iedere inwoner, door de Hem aangewezen openbare diensten en door ieder privaats of openbaar lichaam of instelling van openbaar nut. De Koning kan insgelijks, met het oog op bescherming tegen oorlogshandelingen, voorschrijven dat in onroerende goederen speciale plaatsen worden ingericht; bouwvergunningen worden slechts afgegeven als de plannen met de ter uitvoering van deze maatregel vastgestelde regelen stroken.”

Het is dus *niet* de Minister van Binnenlandse zaken die de inzake civiele bescherming te nemen maatregelen vaststelt bij ministerieel besluit.

De artikelen 181, 182 en 187 van de wet van 15 mei 2007 betreffende de civiele veiligheid bepalen:

“Art. 181. § 1. De minister of zijn afgevaardigde kan, bij interventies in het kader van de opdrachten vermeld in artikel 11, in afwezigheid van beschikbare openbare diensten en bij gebrek aan voldoende middelen, de personen en zaken die hij nodig acht, opvorderen. Dezelfde bevoegdheid wordt verleend aan de burgemeester, alsook aan de zonecommandant en, bij delegatie van deze laatste, aan de officieren tijdens interventies van deze diensten in het kader van hun opdrachten. De Koning legt de procedure en de nadere regels van de opvordering vast.

Art. 181. § 2. Dragen de kosten verbonden aan de opvordering van personen en zaken en vergoeden deze kosten aan de rechthebbenden:

1° de Staat, wanneer het de minister of zijn afgevaardigde is die overgaat tot de opvordering;

2° de gemeente wanneer het de burgemeester is die overgaat tot de opvordering;

3° de zone wanneer het de zonecommandant of de officieren zijn die overgaan tot de opvordering. De kosten zijn niet verschuldigd wanneer ze voortvloeien uit de herstelling van de schade die veroorzaakt werd aan de opgevorderde personen en zaken en voortvloeien uit ongevallen die plaatsvonden in de loop van of door het feit van de uitvoering van de operaties met het oog waarop de opvordering plaatsvond, wanneer het ongeval opzettelijk veroorzaakt werd door het slachtoffer.

Art. 181. § 3. Tijdens de duur van de prestaties, worden de arbeidsovereenkomst en het leercontract geschorst ten voordele van de werknemers die deel uitmaken van deze diensten of die opgevorderd werden.”

“Art. 182. De minister of zijn gemachtigde kan in geval van dreigende omstandigheden de bevolking, ter verzekering van haar bescherming, verplichten zich te verwijderen van plaatsen of streken, die bijzonder blootgesteld, bedreigd of getroffen zijn, en degenen die bij deze maatregelen betrokken zijn een voorlopige verblijfplaats aanwijzen; om dezelfde reden kan hij iedere verplaatsing of elk verkeer van de bevolking verbieden. Dezelfde bevoegdheid wordt toegekend aan de burgemeester.”

“Art. 187. Weigering of verzuim zich te gedragen naar de maatregelen die met toepassing van artikelen 181, § 1 en 182 zijn bevolen, wordt in vredetijd gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden, en met geldboete van zesentwintig euro tot vijfhonderd euro, of met één van die straffen alleen. In oorlogstijd of in daarmee gelijkgestelde perioden wordt weigering of verzuim zich te

gedragen naar de maatregelen die met toepassing van artikel 185 zijn bevolen gestraft met gevangenisstraf van drie maanden tot zes maanden en met geldboete van vijfhonderd euro tot duizend euro, of met één van de straffen alleen. De minister of, in voorkomend geval, de burgemeester of de zonecommandant, kan bovendien de genoemde maatregelen ambtshalve doen uitvoeren, op kosten van de weerspannige of in gebreke gebleven personen.”

Alleen artikel 182 van de wet van 15 mei 2007 betreffende de civiele veiligheid heeft enige commentaar:

De Minister van Binnenlandse Zaken kan evacuatie van bepaalde plaatsen of streken bevelen

De door artikel 182 van de wet van 15 mei 2007 betreffende de civiele veiligheid aan de minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde verleende bevoegdheid (om in geval van dreigende omstandigheden de bevolking [in haar geheel, noot LL], ter verzekering van haar bescherming, verplichten zich te verwijderen van plaatsen of streken, die bijzonder blootgesteld, bedreigd of getroffen zijn), moet betrekking hebben op de gehele bevolking van een bepaalde plaats of streek. Zij geeft de minister niet de bevoegdheid personen te verbieden een café te betreden en zeker niet de bevoegdheid of caféhouders te verbieden hun café open te doen.

Artikel 182 van de wet van 15 mei 2007 betreffende de civiele veiligheid machtigt de minister van Binnenlandse Zaken alleen om evacuatie te bevelen.

In het wetsontwerp dat tot de wet van 15 mei 2007 betreffende de civiele veiligheid werd aanvankelijk in artikel 174 van dat wetsontwerp bepaald: “In gevaarlijke omstandigheden kan de minister of zijn afgevaardigde beslissen tot de evacuatie van de bevolking, om haar te beschermen, of tot aanwijzen van een voorlopige verblijfplaats. Hij kan ook verkeer of verplaatsing van personen verbieden” (Parl. St., Kamer, 2006 – 2007, nr. 51 2928/001, p. 40).

In de Commissie voor Binnenlandse Zaken van de Kamer werd inderdaad gesteld: “Titel XI omvat de bepalingen over de opvoering van personen en goederen, de maatregelen ter evacuatie van bepaalde plaatsen, alsook over de eventuele afzonderingsmaatregelen” (Parl. St., Kamer, 2006 – 2007, nr. 51 2928/005, p. 8).

De Minister van Binnenlandse Zaken zou dus bijvoorbeeld de evacuatie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest kunnen bevelen. Hij kan echter geen verbod opleggen cafés te openen of te bezoeken. Dat kan alleen de Koning bij koninklijk besluit. De Minister van Binnenlandse Zaken kan dus zeker geen discriminerende maatregelen uitvaardigen en bijvoorbeeld alle beenhouders verplichten de deuren te sluiten. Dat zou de Koning wel kunnen, als hij deze maatregel redelijk kan verantwoorden en bijvoorbeeld zou kunnen aantonen dat de maatregel proportioneel is.

De maatregelen zijn dus gebaseerd op de 'Wet op de Civiele Veiligheid' zoals we kunnen vaststellen, de zogenaamde rampenplanwet. Die wet laat inderdaad toe dat één minister zeer ingrijpende maatregelen kan nemen in een acute noodsituatie om de volksgezondheid te beschermen, maar dan wel sterk beperkt in de tijd. In heel uitzonderlijke omstandigheden kan dat nodig zijn, daar zal niemand over discussiëren. In acute noodsituaties moet heel efficiënt kunnen gehandeld worden en mag er geen kostbare tijd verloren gaan.

De corona- maatregelen en-of mogelijks nog andere zware sanitaire maatregelen en de 'wettelijke bepalingen' in de pandemiewet die zulke maatregelen wettelijk willen verankeren zijn echter meer dan

een brug te ver en vormen vormen een zware aanslag op de fundamentele vrijheden en grondwettelijke rechten van elke burger in dit land. Meer nog, ze scheppen een gevaarlijk precedent dat onze rechtsstaat ondermijnt.

De uitgevaardigde maatregelen moeten de door de Wet gevraagde proportionaliteitstoets kunnen doorstaan en dat is in veel gevallen absoluut niet het geval. Na meer dan 1,5 jaar sanitaire crisis is het meer dan duidelijk dat de 'collaterale' schade van de maatregelen al vele malen groter is dan de winst.

Onze grondwettelijke rechten zijn verankerd in de grondwet en nooit volledig kunnen worden opgeheven. Het recht op vrijheid, op vrije meningsuiting, op vereniging, op privacy, zijn te allen tijde gegarandeerd voor alle Belgen. Deze rechten kunnen niet geschorst worden, welke de situatie in het land ook is (uitgezonderd de staat van oorlog).

België kent geen Staatsnoodrecht, ook niet in uitzonderlijke tijden. Een noodtoestand kan bijgevolg in België **nooit** uitgeroepen worden.

Onze grondwettelijke rechten kunnen dus niet zomaar ingeperkt worden, laat staan opgeschort, ook niet wanneer dat 'nodig zou zijn om de volksgezondheid te beschermen'.

-) Art. 187 van de Belgische grondwet: "De grondwet kan noch geheel, noch ten dele worden geschorst".

Bovendien schenden de maatregelen alsook de wettelijke bepalingen in de pandemiewet het EVRM en de daarin voorziene rechten van de Europese burgers.

De beperking van dit recht is enkel mogelijk voor zover zulks is voorzien bij Wet en deze beperking noodzakelijk is in een democratische samenleving. Dit laatste houdt in dat de beperking proportioneel dient te zijn, wat betekent dat er geen andere maatregelen mogelijk zijn die eenzelfde resultaat bereiken maar het recht in mindere mate beperken.

De corona- maatregelen alsook de wettelijke bepalingen in de pandemiewet berokkenen schade en zijn een schending van het **artikel 8 E.V.R.M.** (E.H.R.M., S.A.S. / Frankrijk, 1 juli 2014). (1*) terwijl daarvoor geen wettige grondslag bestaat, dergelijke maatregelen niet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving en deze maatregelen niet in overeenstemming zijn met de vereist proportionaliteit.

Het **E.H.R.M.** vereist immers dat de wettelijke grondslag voor het overheidsoptreden dat de in het verdrag opgenomen rechten beperkt, **voldoende precies is geformuleerd** en dat de maatregelen die worden genomen het voorzienbare gevolg zijn van de wettelijke bepaling die eraan ten grondslag ligt. (2*)

(E.H.R.M. 24 mei 2005, appl. nr. 45214/99 (Sildedzis t. Polen), § 48:

"(...) the Court is of the opinion that the legal provisions concerned lacked the required clarity and precision necessary to provide adequate protection against arbitrary interference by the public authorities with the right to the peaceful enjoyment of the applicant's possessions."

De uitgevaardigde sanitaire (corona)-maatregelen noch de wettelijke bepalingen in de pandemiewet

kunnen in België onder **geen beding** worden gekaderd of gerechtvaardigd onder het voorwendsel van een noodsituatie, vermits in de huidige omstandigheden inzake de zogenaamde corona-crisis **NIET** voldaan wordt aan minstens 2 vereisten van **art.15 van het EVRM**, nl. dat **ten eerste** 'de afwijkingsmaatregelen strikt vereist moeten zijn door de omstandigheden' (wat duidelijk niet het geval is) en **ten tweede**, dat 'de afwijkingsmaatregelen niet in strijd mogen zijn met andere verplichtingen voortvloeiende uit het internationale recht' (wat absoluut wel het geval is gezien de flagrante schendingen van de mensenrechten).

Zelfs in het geval van een pandemie-'wet' ontbreekt nog steeds elke feitelijke **juridische grondslag** voor komende maatregelen, wat maakt dat elke uitgevoerde maatregel, zelfs onder de vlag van deze wet totaal illegaal zal zijn wegens ongrondwettelijk. Onze grondwet beschermt ons tegen net tegen ongeëigend machtsmisbruik onder valse voorwendsels.

De maskerplicht die u de leerlingen oplegt is gegrond op de verscheidene Ministeriële Besluiten die de Federale Regering heeft genomen ter bestrijding van Covid-19. Het actuele Ministeriële Besluit dat van toepassing is, is dat van 28 oktober 2020. In art. 20 is voorzien dat voor het leerplichtonderwijs de Minister van Onderwijs de specifieke voorwaarden voor de organisatie van de lessen en scholen vastlegt op basis van het advies van experts, rekening houdend met de gezondheidscontext en de mogelijke ontwikkelingen daarvan.

Deze voorwaarden hebben onder meer betrekking op de normen die worden nageleefd met betrekking tot het dragen van mondmaskers.

Het voornoemde M.B. vermeldt als grondslag voor zijn bepalingen het artikel 4 van de Wet van 31 december 1963 betreffende de civiele bescherming, de artikelen 11 en 42 van de Wet van 5 augustus 1992 op het politieambt en de artikelen 181, 182 en 187 van de wet betreffende de civiele veiligheid.

Op grond van geen van de 3 wetten waarnaar door de Minister wordt verwezen kon op voorzienbare wijze worden begrepen dat deze wetten zouden aanleiding geven tot een verplichting voor kinderen om op school mondmaskers te dragen. Geen van deze 3 wetten laat toe om op langdurige wijze maatregelen te nemen laat staan op langdurige wijze kinderen te verplichten om mondmaskers te dragen. Deze wetten laten ruimte voor willekeur en het opleggen van om het even welke maatregel en voldoen aldus niet aan de vereisten van voorzienbaarheid en precisie opgenomen in het verdrag en uitgewerkt in de rechtspraak van het E.H.R.M.

Wat mondmaskers betreft, geldt vandaag nog altijd het advies van de WHO van 5 juni 2020. Daarin worden de lidstaten niet geadviseerd om mondmaskers te verplichten maar om mondmaskers aan te bevelen.(3*)

“However, taking into account the available studies evaluating pre- and asymptomatic transmission, a growing compendium of observational evidence on the use of masks by the general public in several countries, individual values and preferences, as well as the difficulty of physical distancing in many contexts, WHO has updated its guidance to advise that to prevent COVID-19 transmission effectively in areas of community transmission, governments should encourage the general public to wear masks in specific situations and settings as part of a comprehensive approach to suppress SARS-CoV-2 transmission.”

De WHO kwam tot dit advies na te hebben vastgesteld dat er geen wetenschappelijk bewijs is dat mondmaskers gedragen door jongeren tot minder besmettingen leiden.(4*)

“Results from cluster randomized controlled trials on the use of masks among young adults living in university residences in the United States of America indicate that face masks may reduce the rate of influenza-like illness, but showed no impact on risk of laboratory-confirmed influenza.(62, 63) At present, there is no direct evidence (from studies on COVID-19 and in healthy people in the community) on the effectiveness of universal masking of healthy people in the community to prevent infection with respiratory viruses, including COVID-19.”

Het moge ook duidelijk zijn dat we allerminst te maken hebben met een killer-virus zoals men ons doen wil laten doen geloven. De IFR (Infection Fatality Rate) voor corona bedraagt tussen de 0,02 en 0,57% en de IFR bij kinderen is haast verwaarloosbaar. Ook de mortaliteit bleek vele malen lager dan verwacht en benadert die van een gewone seizoensgriep (0.1-0.5%). Ik verwijs hierbij graag naar het baanbrekend op dit vlak van **Dr. John P.A. Ioannidis** (5*). De overlevingskansen van corona onder de 50 jaar bedragen 99,98%. Het Controlecentrum voor informatie gaf aan dat het sterftcijfer nu geschat wordt op 0.023 %, en het gaat hier voornamelijk dan nog over patiënten met een hoge co-morbiditeit.

Dat zijn de onweerlegbare feiten. Het is daarbij dan nog bewezen wetenschappelijke onzin dat je een virus kan tegenhouden met mondmaskers of lockdowns. Virusdeeltjes zijn zo klein dat ze dwars door alles heen gaan. Elke viroloog zal dat bevestigen.

Hetzelfde geldt voor het mondmaskergebruik door het brede publiek. Ook daarvoor bestaat geen enkel wetenschappelijk bewijs.(6*)

“A recent meta-analysis of these observational studies, with the intrinsic biases of observational data, showed that either disposable surgical masks or reusable 12– 16-layer cotton masks were associated with protection of healthy individuals within households and among contacts of cases.”

Bij gebrek aan bewijs van de werking van mondmaskers, kan een mondmaskerplicht de proportionaliteitstoets niet doorstaan. Die vereist namelijk is dat de maatregelen effectief moeten zijn. Om aan de proportionaliteitstoets te doorstaan dient de maatregel, die tot de beperking aanleiding geeft, te worden afgewogen met andere maatregelen die even effectief zijn maar een mindere beperking van de rechten inhouden. Bij gebrek aan effectiviteit zijn alle andere maatregelen even effectief of zelfs effectiever. Ook het nemen van geen maatregelen.

Relevant zijn verder alle negatieve gevolgen van het dragen van een mondmasker die de WHO in haar advies oplijst:

“The likely disadvantages of the use of mask by healthy people in the general public include:

-) potential increased risk of self-contamination due to the manipulation of a face mask and subsequently touching eyes with contaminated hands;(48, 49)***
-) potential self-contamination that can occur if non-medical masks are not changed when wet or soiled. This can create favourable conditions for microorganism to amplify;***
-) potential headache and/or breathing difficulties, depending on type of mask used;***
-) potential development of facial skin lesions, irritant dermatitis or worsening acne, when used frequently for long hours;(50)***
-) difficulty with communicating clearly;***
-) potential discomfort;(41, 51)***

-) a false sense of security, leading to potentially lower adherence to other critical preventive measures such as physical distancing and hand hygiene;

-) poor compliance with mask wearing, in particular by young children;

-) waste management issues; improper mask disposal leading to increased litter in public places, risk of contamination to street cleaners and environment hazard;

De mondmaskerplicht heeft **geen enkele medisch-wetenschappelijke basis** en valt per definitie onder de term "**medisch experiment**".

Noch de school en haar Directie en de schooldirecteur, het CLB, en de CLB- arts, noch enige van haar andere medewerkers door medisch- of niet medisch personeel, personeel van de vestiging of externe personen (derden), rechtstreeks of onrechtstreeks verbonden aan de school hebben het recht om experimenten uit te voeren met mondmaskers (of PCR-tests) of welke andere testsen of (medische)-handelingen dan ook die invloed hebben op de gezondheid van onze kinderen, met name op mijn zoon/dochter (naam leerling) zonder uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van ons (naam van beide ouders).

Inzake de term "medische experimenten" verwijzen wij naar de volgende wetsartikels in de Belgische Grondwet en Internationale verdragen :

Om te beginnen :

-) "De Code van Neurenberg", wereldwijd het meest bekende en belangrijke medische rechtsbeginsel dat de bescherming van de rechten van personen die aan medisch onderzoek deelnemen moet garanderen.

De vrijwillige toestemming van de proefpersoon is absoluut noodzakelijk.

Dit betekent dat betrokken persoon wettelijk bevoegd moet zijn om toestemming te geven; in staat moet zijn zijn of haar vrije keuze te maken zonder tussenkomst van enig geweld, fraude, misleiding, of enige andere vorm van beperking of dwang; en moet voldoende kennis en begrip hebben van het betreffende onderwerp zodat hij of zij in staat is een onderbouwde keuze te maken. Dit laatste vereist dat voordat de proefpersoon zijn of haar keuze kan bevestigen duidelijk gemaakt moeten worden de aard, duur en doel van het experiment ; de methode en middelen waarmee het uitgevoerd worden; alle te redelijkerwijs te verwachten ongemakken en risico's; en de gevolgen voor de gezondheid of de persoon die mogelijk deel zal nemen aan het experiment. De plicht en de verantwoordelijkheid voor het vaststellen van de kwaliteit van de toestemming ligt bij de persoon die het experiment initieert, aanstuurt of eraan deelneemt. Dit is een persoonlijke plicht en verantwoordelijkheid die niet ongestraft overgedragen kan worden aan een ander.

Het experiment moet zo ontworpen zijn dat het vruchtbare resultaten oplevert voor de samenleving, die niet met andere methoden of middelen te behalen zijn, en niet willekeurig en onnodig van aard.

Het experiment moet zo ontworpen zijn en gebaseerd zijn op de resultaten van dierproeven en kennis van de natuurlijke geschiedenis van de ziekte of een ander onderzocht probleem, zodanig dat de

verwachte resultaten de uitvoering van het experiment rechtvaardigen.

Het experiment moet zo uitgevoerd worden dat alle onnodige fysieke en mentale leed en letsel voorkomen worden.

Een experiment moet niet worden uitgevoerd wanneer er a priori reden is om ervan uit te gaan dat overlijden of een handicap het gevolg zullen zijn; behalve misschien in het geval dat de uitvoerende artsen zelf ook als proefpersoon dienen.

Het met het experiment genomen risico moet nooit groter zijn dan het humanitaire belang van het probleem dat het experiment moet oplossen.

Degelijke voorbereidingen moeten worden getroffen, en adequate voorzieningen moeten worden aangeboden om de proefpersoon te beschermen tegen mogelijk letsel, handicaps of overlijden.

Het experiment moet alleen worden uitgevoerd door wetenschappelijk gekwalificeerde personen. De hoogste graad van vaardigheid en zorg moeten worden vereist van de personen die het experiment leiden of uitvoeren, in alle stadia van het experiment.

Gedurende de gehele loop van het experiment moet het de proefpersoon vrij staan om het experiment ten einde te brengen als hij of zij een fysieke of mentale staat heeft bereikt waardoor voortzetten van het experiment hem of haar onmogelijk lijkt.

Gedurende de gehele loop van het experiment moet de verantwoordelijke wetenschapper voorbereid zijn het experiment te staken, in ieder willekeurig stadium, als hij of zij reden heeft om aan te nemen, met gebruik van het gezond verstand, de superieure vaardigheid en het zorgvuldig oordeel dat van hem of haar vereist wordt, dat voortzetting van het experiment zal leiden tot letsel, handicaps of overlijden van de proefpersoon.

-) De Verklaring van Helsinki (1964) van de World Medical Association, een wereldwijde artsenorganisatie, die bepaalt dat :

"dat het belang van de patiënt altijd voorop staat en zwaarder weegt dan het belang van het onderzoek, dat deelname strikt vrijwillig moet zijn en dat de arts steeds het belang van de patiënt voorop moet stellen en zo nodig de patiënt tegen zichzelf moet beschermen. Onderzoek is alleen toegestaan als de resultaten ook gepubliceerd worden en als de onderzoeksopzet wetenschappelijk verantwoord is, zodat de conclusies ook geldigheid hebben.

Het onderzoek is alleen toegestaan als het niet op een andere minder riskante of minder belastende manier kan worden verricht en als er niet al een betere behandeling of methode bekend is".

Beide internationale verklaringen vormen de ethische hoeksteen voor het medisch-wetenschappelijk onderzoek in heel wat Europese landen en ook daarbuiten. Het gaat om een reeks bepalingen opgenomen die de rechten van personen die aan medisch onderzoek deelnemen moet garanderen.

Zo schrijft ze onder andere voor dat deelnemen altijd op vrijwillige basis moet gebeuren, een duidelijk maatschappelijk nut moet hebben en geen onnodige lichamelijke of mentale schade mag toebrengen.

Deelnemers moeten voldoende geïnformeerd worden over het verloop en eventuele gevolgen van het onderzoek. Zij moeten bovendien schriftelijk verklaren dat zij op basis van die informatie aan het onderzoek willen deelnemen. De Code schrijft bovendien voor dat onderzoeken altijd stop moeten worden gezet wanneer een proefpersoon daarom vraagt.

Op Belgisch niveau :

-) **Art. 5 inzake de Wet inzake experimenten op de menselijke persoon van 7 mei 2004 (BS 18 mei 2004)** bepaalt o.a. :

Een experiment mag enkel worden aangevat of voortgezet indien volgende voorwaarden zijn vervuld :

1° het experiment is wetenschappelijk gerechtvaardigd en is gebaseerd op de laatste stand van de wetenschappelijke kennis en op een toereikend preklinisch experiment;

2° het experiment heeft als doelstelling de uitbreiding van de kennis van de mens of van de middelen die zijn toestand kunnen verbeteren;

3° er bestaat geen alternatieve methode waarvan de effectiviteit vergelijkbaar is en die het mogelijk maakt dezelfde resultaten te bereiken;

4° de voorzienbare risico's en nadelen, inzonderheid van fysieke, psychologische, sociale en economische aard, werden afgewogen tegen het individuele voordeel voor de deelnemer in kwestie, alsmede voor andere personen, onder meer wat hun recht betreft op het respect van de lichamelijke en psychische integriteit, alsook wat hun recht op het respect van hun persoonlijke levenssfeer en de bescherming van persoonsgegevens betreft;

5° de evaluatie leidt tot het besluit dat de verwachte voordelen op therapeutisch en volksgezondheidsgebied opwegen tegen de risico's.

Het experiment mag slechts worden voortgezet voorzover voortdurend op de naleving van die vereiste wordt toegezien; de belangen van de deelnemer hebben steeds voorrang op de belangen van de wetenschap en van de gemeenschap;

6° het protocol heeft het voorwerp uitgemaakt van een gunstig advies van een ethisch comité en, wanneer deze wet het vereist, van een toelating van de minister overeenkomstig de bepalingen van artikel 12;

7° onverminderd de toepassing van de bepalingen van artikelen 6 tot 9, heeft de persoon die aan het experiment deelneemt, of zijn vertegenwoordiger, zijn toestemming gegeven en beschikt hij over een contactpunt waar hij meer informatie kan verkrijgen;

8° de aan deelnemers verstrekte zorgen en de beslissingen die betreffende hen worden genomen vallen onder de verantwoordelijkheid van een gekwalificeerde beoefenaar conform de bepalingen van het koninklijk besluit nr.

78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen;

9° de verzekering en de dekking van de aansprakelijkheid van de onderzoeker en de opdrachtgever

worden georganiseerd overeenkomstig de bepalingen van artikel 29.

-) **Art. 6 inzake de Wet inzake experimenten op de menselijke persoon van 7 mei 2004 (BS 18 mei 2004)** bepaalt uitdrukkelijk dat ; "**met uitzondering van de in de artikelen 7, 8 en 9 bedoelde personen, een persoon slechts aan een experiment mag deelnemen, voorzover hij op een vrije en geïnformeerde manier heeft toegestemd, waarbij de inlichtingen bedoeld in § 2 hem voorafgaand waren meegedeeld**".

Deze toestemming geschiedt **schriftelijk**. Wanneer de persoon die aan het experiment deelneemt niet in staat is te schrijven, kan hij zijn toestemming **mondeling** geven in **aanwezigheid van ten minste één meerderjarige getuige**, die **onafhankelijk is tegenover de opdrachtgever en de onderzoeker**. § 2. De in § 1 bedoelde inlichtingen betreffen ten minste de aard, de draagwijdte, de doelstellingen, de gevolgen, de verwachte voordelen, de risico's van het experiment, de omstandigheden waarin het plaatsheeft, evenals de identificatie en het advies van het bevoegde ethische comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 11. De deelnemer of zijn vertegenwoordiger in de gevallen bedoeld in de artikelen 7 en 8, zijn bovendien ingelicht over hun recht om zich op elk ogenblik terug te trekken, of de deelnemer terug te trekken uit het experiment, zonder dat deze laatste daardoor enig nadeel ondervindt.

Deze inlichtingen worden **voorafgaand schriftelijk** meegedeeld, op een **duidelijke en begrijpelijke** manier, aan de persoon die aan het experiment deelneemt of aan zijn vertegenwoordiger in de gevallen bedoeld in de artikelen 7 en 8. **Deze personen verkregen bovendien de mogelijkheid tot een onderhoud over deze informatie met de onderzoeker of een lid van het onderzoeksteam**. § 3. De persoon die aan het experiment deelneemt of zijn vertegenwoordiger in de gevallen bedoeld in de artikelen 7 en 8, kunnen op elk moment en zonder dat de deelnemer daardoor enig nadeel ondervindt, de in § 1 bedoelde toestemming intrekken.

-) **Wet op de Patiëntenrechten (2002) : Art. 8. § 1. De patiënt heeft het recht om geïnformeerd, voorafgaandelijk en vrij toe te stemmen in iedere tussenkomst van de beroepsbeoefenaar.**

Deze toestemming wordt uitdrukkelijk gegeven behalve wanneer de beroepsbeoefenaar, na de patiënt voldoende te hebben geïnformeerd, uit de gedragingen van de patiënt redelijkerwijze diens toestemming kan afleiden.

Op verzoek van de patiënt of van de beroepsbeoefenaar en met de instemming van de beroepsbeoefenaar of van de patiënt, wordt de toestemming schriftelijk vastgelegd en toegevoegd aan het patiëntendossier.

§ 2. De inlichtingen die aan de patiënt verstrekt worden, met het oog op het verlenen van diens toestemming bedoeld in § 1, hebben betrekking op het doel, de aard, de graad van urgentie, de duur, de frequentie, de voor de patiënt relevante tegenaanwijzingen, nevenwerkingen en risico's verbonden aan de tussenkomst, de nazorg, de mogelijke alternatieven en de financiële gevolgen. Ze betreffen bovendien de mogelijke gevolgen ingeval van weigering of intrekking van de toestemming, en andere door de patiënt of de beroepsbeoefenaar relevant geachte verduidelijkingen, desgevallend met inbegrip van de wettelijke bepalingen die met betrekking tot een tussenkomst dienen te worden nageleefd.

§ 3. De in § 1 bedoelde informatie wordt voorafgaandelijk en tijdig verstrekt en onder de voorwaarden en volgens de modaliteiten voorzien in § 2 en § 3 van artikel 7.

§ 4. De patiënt heeft het recht om de in § 1 bedoelde toestemming voor een tussenkomst te weigeren of in te trekken.

Op verzoek van de patiënt of de beroepsbeoefenaar wordt de weigering of intrekking van de toestemming schriftelijk vastgelegd en toegevoegd aan het patiëntendossier.

De weigering of intrekking van de toestemming heeft niet tot gevolg dat het in artikel 5 bedoelde recht op kwaliteitsvolle dienstverlening jegens de beroepsbeoefenaar ophoudt te bestaan.

Tenslotte verwijzen wij nog naar de volgende wetsartikels :

-) **Art. 3 van Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stipuleert** : "*Eenieder heeft het recht op leven, vrijheid en onschendbaarheid van zijn persoon*".

-) **Art. 22bis van de Belgische grondwet -De rechten en de vrijheden van het kind** : "*Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit*".

-) **Art. 8 van het EVRM – Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven** : "*Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie*."

-) **Art. 3 van het EVRM – Verbod van foltering** : "*Niemand mag onderworpen worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestrafingen*."

-) **Art. 187 van de Belgische grondwet**: "*De grondwet kan noch geheel, noch ten dele wordengeschorst*".

U bent als Overheid/Ambtenaar/schoolhoofd, schooldirectie, CLB, CLB- arts dus **niet gemachtigd** om de fundamentele vrijheden en de integriteit van lichaam zoals die door de Belgische grondwet gewaarborgd wordt te schenden, op welke manier dan ook.

Onze grondwettelijke rechten zijn verankerd in de grondwet en kunnen **nooit volledig worden opgeheven**. Het recht op vrijheid, op vrije meningsuiting, op vereniging, op privacy, de fysieke integriteit en onaantastbaarheid van het lichaam zijn te allen tijde gegarandeerd voor alle Belgen. Deze rechten kunnen niet geschorst worden, welke de situatie in het land ook is (uitgezonderd de staat van oorlog). België kent geen Staatsnoodrecht, ook niet in uitzonderlijke tijden. Een noodtoestand, kan, uitgezonderd in tijden van oorlog, in België bijgevolg nooit uitgeroepen worden. Onze grondwettelijke rechten **niet zomaar beperkt worden**, ook niet wanneer dat zogezegd '**nodig zou zijn om de volksgezondheid te beschermen**' in de vorm van één of andere **sanitaire nood- of pandemiewet**.

Het is u derhalve, zoals hierboven reeds werd aangehaald **te allen tijde verboden** zonder (schriftelijke toestemming) om welke (medische-) handeling (of experiment) dan ook uit te voeren of te verplichten t.a.v. van de gezondheid van onze zoon of dochter.

Conclusie

Alle bovenstaande feiten indachtig, vraag ik u met aandrang om, middels deze schriftelijke aanmaning,

alle sanitaire corona- maatregelen, waaronder de mondkemperplicht ten aanzien van mijn zoon/dochter (**naam leerling**) met onmiddellijke ingang op te heffen en ons per kerende een schriftelijke verklaring te bezorgen waarin u bevestigt de fysieke integriteit en onaantastbaarheid van het lichaam, zoals bepaald en gewaarborgd door **Art. 22bis** in onze **Grondwet** en **Art. 8** van het **E.V.R.M.** van onze zoon/dochter (**naam leerling**) te zullen respecteren en onze wensen en rechten in deze na te leven en dit binnen een termijn van 5 werkdagen na betekening van huidig schrijven met een **schriftelijke bevestiging van ontvangst**.

De uitgevaardigde sanitaire corona- maatregelen door de regering en de bepalingen in de pandemiewet waaraan u uw medewerking verleent op deze school zijn volstrekt **onwettig**.

Deze maatregelen vormen een duidelijke schending van de **mensenrechten** en **de rechten van het kind**, meer bepaald **het recht op respect voor het privéleven zoals voorzien in art. 8 E.V.R.M.** (E.H.R.M., S.A.S. / Frankrijk, 1 juli 2014) terwijl daar hoegenaamd geen wettige grondslag voor bestaat, dergelijke maatregelen niet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving en deze maatregelen niet in overeenstemming zijn met de vereiste proportionaliteit zoals door het wetsartikel vereist.

De beperking van dit recht is enkel mogelijk voor zover zulks is voorzien bij Wet en deze beperking noodzakelijk is in een democratische samenleving. Dit laatste houdt in dat de beperking proportioneel dient te zijn, wat betekent dat er geen andere maatregelen mogelijk zijn die eenzelfde resultaat bereiken maar het recht in mindere mate beperken.

Het E.V.R.M. vereist immers dat de wettelijke grondslag voor het overheidsoptreden dat de in het verdrag opgenomen rechten beperkt, voldoende precies is geformuleerd en dat de maatregelen die worden genomen het voorzienbare gevolg zijn van de wettelijke bepaling die eraan ten grondslag ligt.

(E.H.R.M. 24 mei 2005, appl. nr. 45214/99 (Sildedzis t. Polen), § 48:

“(…) the Court is of the opinion that the legal provisions concerned lacked the required clarity and precision necessary to provide adequate protection against arbitrary interference by the public authorities with the right to the peaceful enjoyment of the applicant’s possessions.”).

De uitgevaardigde sanitaire corona-maatregelen van de regering kunnen in België onder geen beding worden gekaderd of gerechtvaardigd onder het voorwendsel van een sanitaire noodsituatie, zelfs niet onder de vorm van een pandemiewet vermits België **geen Staatsnoodrecht kent**, uitgezonderd in tijden van oorlog.

België heeft aldus geen wettelijk kader dat het uitroepen van een sanitaire noodtoestand voorziet, en bovendien zou een afwijking onder art. 15 van het EVRM in strijd zijn met artikel 187 van de Grondwet, dat bepaalt dat de Grondwet niet geschorst kan worden.

Er wordt trouwens niet voldaan aan tenminste 2 vereisten van **art.15** van het **EVRM**, nl. dat ten eerste **'de afwijkingsmaatregelen strikt vereist moeten zijn door de omstandigheden'**, wat niet het geval is, en ten tweede, dat **'de afwijkingsmaatregelen niet in strijd mogen zijn met andere verplichtingen voortvloeiende uit het 'internationale recht'**, wat zeer duidelijk wel het geval is gezien de flagrante schendingen van de mensenrechten en de rechten van het kind.

Dit maakt dat de corona- maatregelen zoals deze door u werden uitgevaardigd alsook de wettelijke bepalingen zoals vermeld in de pandemiewet aldus kunnen worden gezien als **het onrechtmatig vrees**

aanjagen zoals genoemd in Art. 285 Sr en mishandeling als genoemd in Art. 303 Sr en art. 3 EVRM. Dit levert een strafbaar feit op als genoemd in bovenstaande wetsartikelen.

De uitgevaardigde sanitaire corona-maatregelen van de regering kunnen in België onder geen beding worden gekaderd of gerechtvaardigd onder het voorwendsel van een sanitaire noodsituatie, zelfs niet onder de vorm van een pandemiewet vermits België geen Staatsnoodrecht kent, uitgezonderd in tijden van oorlog.

De maatregelen vormen een duidelijke inbreuk op de **fysieke integriteit** en de **onaantastbaarheid van het lichaam** van de kinderen zoals die door onze **grondwet** en verschillende **internationale verdragen** gewaarborgd worden.

Wij herinneren u aan **Artikel 151.** van het strafwetboek :

"Elke andere daad van willekeur die inbreuk maakt op door de Grondwet gewaarborgde vrijheden en rechten en die bevolen of uitgevoerd wordt door een openbaar officier of ambtenaar, door een drager of agent van het openbaar gezag of van de openbare macht, wordt gestraft met gevangenisstraf van vijftien dagen tot een jaar".

Dit geldt ook voor alle andere hierboven opgelijste medische - en niet medische handelingen, waaronder medische experimenten met betrekking tot welke ziekte dan ook, COVID-19, of andere, waaronder o.a. PCR-test, sneltesten, medische testen van welke aard ook, alsook alle andere gerelateerde COVID-19 testen, invasieve testen, vaccinaties COVID-19 of andere vaccinaties.

Aldus concluderen wij dat éénieder die de hierboven genoemde rechtbeginselen schendt, op welke manier ook, en/of bewuste medewerking verleent aan maatregelen of verordeningen die een inbreuk vormen op deze rechten **wettelijk aansprakelijk kan en zal gesteld** worden voor alle fysieke en psychische schade die door dit medisch experimenteren met mensen wordt veroorzaakt.

Inbreuken op deze wetten zijn zowel volgens de **Belgische én internationale- wetgeving** strafbaar in het kader van '**misdaden tegen de mensheid**' en '**oorlogsmisdaden**' waarvoor strafrechtelijke vervolging mogelijk is door zowel de Belgische Justitie als het Internationaal Strafhof in Den Haag.

Ik mag u er bovendien aan herinneren dat strafbare feiten als '**misdaden tegen de mensheid**' bovendien geen verjaringstermijn kennen.

U wordt aldus middels huidig schrijven in gebreke gesteld. De corona- maatregelen (mondmaskerplicht, social distancing, corona- testen allerhande, al dan niet- verplichte vaccinatie) leveren wetenschappelijk bewezen **zeer ernstige fysieke** en **psychische schade** op dewelke u, vanuit privé & conform **Art. 6 : 162 BW** zult dienen te vergoeden.

Per dag waarbij u zich niet houdt om onze wensen en rechten in deze na te leven eisen wij een schadevergoeding van 15000 euro per dag.

Daarbij vragen wij u er zorg voor te dragen dat dit voor deze leerling geen enkel negatief gevolg heeft. Deze leerling dient op een normale en niet – discriminatoire wijze de lessen te kunnen volgen. De leerkrachten dienen zich te onthouden van negatieve commentaren en elke vorm van pesterij ten aanzien van deze leerling dient te worden vermeden of gepast te worden beantwoord.

Mag ik u vragen mij de coördinaten van uw aansprakelijkheidsverzekering over te willen maken alsmede het dossiernummer dat de verzekeringsmaatschappij zal aanmaken na uw aangifte.

Dit schrijven is opgemaakt onder voorbehoud van alle rechten en zonder enige nadelige erkenning.

Hoogachtend,

Ondergetekende, op **(datum)**, te **(stad-gemeente)** en gevolgd door “Voor akkoord, Gelezen en Goedgekeurd” door alle partijen,

(naam vader)
(handtekening])

(naam moeder)
(handtekening)

(naam zoon of dochter)
(handtekening)

(naam school) - In hoofde van **(naam schooldirecteur/Directiehoofd)** :

(naam CLB + naam verantwoordelijke)

(naam CLB- Arts)

1* E.H.R.M., S.A.S. / Frankrijk, 1 juli 2014

2* E.H.R.M. 24 mei 2005, appl. nr. 45214/99 (Sildedzis t. Polen), § 48: “(...) the Court is of the opinion that the legal provisions concerned lacked the required clarity and precision necessary to provide adequate protection against arbitrary interference by the public authorities with the right to the peaceful enjoyment of the applicant’s possessions.”

3* “However, taking into account the available studies evaluating pre- and asymptomatic transmission,

a growing compendium of observational evidence on the use of masks by the general public in several countries, individual values and preferences, as well as the difficulty of physical distancing in many contexts, WHO has updated its guidance to advise that to prevent COVID-19 transmission effectively in areas of community transmission, governments should encourage the general public to wear masks in specific situations and settings as part of a comprehensive approach to suppress SARS-CoV-2 transmission.”

4* “Results from cluster randomized controlled trials on the use of masks among young adults living in university residences in the United States of America indicate that face masks may reduce the rate of influenza-like illness, but showed no impact on risk of laboratory-confirmed influenza.(62, 63) At present, there is no direct evidence (from studies on COVID-19 and in healthy people in the community) on the effectiveness of universal masking of healthy people in the community to prevent infection with respiratory viruses, including COVID-19.”

5* The infection fatality rate of COVID-19 inferred from seroprevalence data by John P.A. Ioannidis - Departments of Medicine, of Epidemiology and Population Health, of Biomedical Data Science, and of Statistics and Meta-Research Innovation Center at Stanford (METRICS), Stanford University, Stanford, CA, USA

6* “A recent meta-analysis of these observational studies, with the intrinsic biases of observational data, showed that neither disposable surgical masks nor reusable 12–16-layer cotton masks were associated with protection of healthy individuals within households and among contacts of cases.”
